

den gennemgribende Reform af Alderdomsunderstøttelsesloven, vi alle ønske. Min anden Bemærkning er en, jeg før glemte at gøre, nemlig den, at naar Landstinget i § 2 gør det til Genstand for et Skøn — mens vi havde fastsat en absolut Regel desangaaende —, om visse Indtægter skulle lades ude af Betragtning ved Afgørelsen af den paagældende Trang, savner man ogsaa i Landstingets Affattelse en Hensyn-tagen til den Indtægt, som skyldes Selverhverv. Landstinget har ikke turdet gaa med til at optage Indtægter indtil 100 Kr. hidrørende fra Selverhverv blandt de Indtægter, til hvilke man ikke behøvede at tage Hensyn. Jeg siger, at Landstinget har ikke turdet gøre det, for det viser sig baade af Udvalgsbetænkningen og af Forhandlingerne i Landstinget, at man har været opmærksom paa dette Spørgsmaal. Folketingets Udvalg i Fjor var, om jeg mindes ret, i samme Stilling. Vi havde Spørgsmaalet fremme, men vare ikke ret dristige til at tage det op. Det er dog sikkert gaaet andre Medlemmer som mig, at jo nærmere man tænker over disse Spørgsmaal, desto mere og mere urimeligt synes det, at ikke ogsaa den Indtægt, som skyldes et Arbejde, vedkommende udfører efter sit 60de Aar, skulde kunne henregnes til de Indtægter, som Kommunalbestyrelsen kunde lade ude af Betragtning. Det forekommer mig endogsaa, at det maatte være særdeles ønskeligt, om Kommunalbestyrelsen blev stillet frit i saa Henseende. Jeg antager ogsaa, at det efterhaanden er blevet en almindelig Opfattelse, at det egentlig er lidet rimeligt, at selve Loven giver Anvisning paa, at en Mand, som har fyldt det 60de Aar, skal betragte sig som Arbejdsinvalid, skal betragte sig som den, der ikke længere har et naturligt Kald til at tage Del i lønnet Arbejde, altsaa skaffe sig Selverhverv. En Ændring, hvorved man indføjede „personligt Arbejde“ paa det Sted, hvor der i Landstingets Affattelse nævnes Livrente, Legat, Pension, forekommer mig maatte i nogen Grad kunne forsones os med, at det skønsmæssige Element paa dette Omraade havde faaet en større Plads end i Folketingets Affattelse.

N. Andersen: I det Punkt, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds nu nævnte, kan jeg ikke være enig med ham. Jeg kan i øvrigt være med til at gaa meget vidt i Retning af Lempelser paa det Omraade, han omtalte, men at give Regler for, at visse Dele af det, som

den paagældende selv erhverver, ikke maa tages med i Beregningen ved Fastsættelsen af, hvad der skal tildeles ham i Alderdomsunderstøttelse, anser jeg simpelt hen for ganske umuligt, thi det er jo netop det, som danner Grundlaget for Bestemmelsen af, hvor meget der skal tildeles den paagældende. Jeg antager, at det gaar i de allerfleste Kommuner, som det gik hos os i sin Tid. Man danner sig en fast Regel om, hvad det paagældende Ægtepar, den paagældende enkelte Mand eller den paagældende enkelte Kvinde skal have til Raadighed for at kunne leve, og saa undersøger man, hvad den paagældende selv kan erhverve. Man spørger den paagældende: Hvad har Deres Indtægt af personligt Arbejde været i det sidst forløbne Aar, og saa supplerer man det Beløb, man da faar opgivet, eller som man paa anden Maade kan skaffe sig Kundskab om, at den paagældende selv erhverver, simpelt hen af Kommunekassen op til det Beløb, som man en Gang har fastsat som det, enhver værdig trængende skal have aarlig til sit Livsophold. Det er derfor efter mit Skøn utænkeligt, at man kan tage det personlige Erhverv med paa den Maade, at det ikke skal regnes med ved Udmaalingen af den Hjælp, Kommunen skal yde, thi det er netop det, der er Hovedgrundlaget. Vi vare i Fjor enige om, at man kunde paabyde at undtage saadanne Bidrag til den paagældendes Underhold, der optraadte i Form af en vis Livrente, Pension, frit Hus eller et Beløb, hvorfor en saadan og saadan Livrente kunde erhverves, men at man nogen Sinde skulde komme til at undtage den paagældendes eget Erhverv, er mig ganske ufatteligt. Saa tror jeg, at man slet intet mere har at bygge paa, saa er man fuldstændig ude i det blaa.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds Ordet.

Philipsen: Jeg vil nødigt bruge saa absolutte Udtryk som den ærede sidste Taler. At vi befinde os paa gyngende Grund ogsaa ved den af Landstinget vedtagne § 2, ville vi let kunne blive enige om, men paa den anden Side vil det vides, at forskellige Kommunalbestyrelser, deriblandt Københavns, mod Lovens Ordlyd, men af naturlige, humane Grunde, ere komne ind paa Regler, som svare til Lovforslagets § 2.